

Prohlásil-li žal. úřad, že obstarávání pasových vis je podle čl. V lit. f) uvoz. patentu k živn. řádu vyňato z účinnosti tohoto zák., že náleží do oboru působnosti veřejných jednatelů na základě dekretu dvor. kanceláře z roku 1833 a že nelze proto vzít na vědomí opověď st-lovu, že řečenou činnost bude vykonávati jako živnost svobodnou, pak nelze výrok ten označiti za nezákonný.

### Č. 11.700.

**Živnostenské právo: »Místní potřeba« při autobusové dopravě.**

(Nález ze dne 29. ledna 1935 č. 10.968/35.)

V ě c: Hlavní město Praha (mag. rada Dr. Jan Novopacký) proti ministerstvu obchodu o koncesi pro periodickou dopravu osob.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem z 29. listopadu 1927 nevyhověla zsp v Praze žádosti obce hlavního města Prahy za udělení koncese k periodické dopravě osob autobusy na trati Praha—Zlíchov—Chuchle—Lahovice—Zbraslav a zpět s odůvodněním, že pro toto spojení není tu místní potřeby, neboť ta jest úplně kryta koncesí soukromého podnikatele, železnici i paroplavbou.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání z toho podanému z důvodů výměru v odpor vzatého. K vývodům odvolání bylo podotknuto, že k dosavadním spojům na trati, o niž jde, přistoupila ještě autobusová linka provozovaná státní správou železniční, jejíž jízdní řád vykazuje 38 pravidelných spojů mezi Prahou a Zbraslaví a 10 spojů mezi Prahou a Novým Knínem přes Zbraslav, celkem tedy 48 spojů denně. Mimo to jsou denně podle potřeby na zmíněné trati v provozu 1—4 autobusy vložené, jež obstarávají dalších 6—20 spojů. Bude-li třeba, je státní železniční správa s to přistaviti další vozidla, takže místní potřeba bude vždy zcela kryta železničním autobusovým provozem.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Žal. úřad odepřel stěžující si obci žádanou koncesi pro nedostatek místní potřeby. Odkázal v nař. rozhodnutí na důvody, které uvedla prvá stolice ve svém zamítavém výměru a opřel mimo to svůj zamítavý výrok o skutečnost, že státní správa železniční zřídila mezi Prahou a Zbraslaví, jakož i mezi Prahou a Novým Knínem přes Zbraslav autobusovou linku. Zřízení jejímu přičítá nař. rozhodnutí zvláštní důležitost, neboť praví, že místní potřeba bude provozováním této dopravy vždy kryta.

Proti tomuto důvodu nař. rozhodnutí namítá stížnost, že žal. úřad nepřihlížel k zákonnému právu obce pražské, resp. ústředního zastupitelstva jejího podle § 9 bodu 4 zák. ze 6. února 1920 č. 116 Sb. o organizaci a působnosti ústředního zastupitelstva hlav. města Prahy a místních výborů. Stěžující si obec opomenula uvést, jaké právo má tu na mysli, a opomenula i v řízení správním a v odvolání konkretisovati právo, které z cit. zákonného ustanovení pro obec podle jejího názoru plyne. Formulace této námítky stížnosti neodpovídá ustanovení § 18 zák. o ss, podle něhož mají býti stížní body přesně označeny. Stížnost

namítá dále, že úsudek žal. úřadu, že místní potřeba nevyžaduje udělení žádané koncese, není správný, neboť min. obch., posuzující otázku místní potřeby, přihlíželo k okolnostem, které nastaly po podání žádosti a po podání odvolání.

Názor ten je nesprávný. Je-li existence místní potřeby předpokladem pro udělení koncese pro periodickou dopravu osob, pak předpoklad ten musí tu býti v době vzniku tohoto oprávnění, tedy v době, kdy úřad o udělení koncese rozhoduje. Nelze tedy při zkoumání místní potřeby utkvěti na okamžiku podání žádosti za koncesi, ani na okamžiku, kdy první instance o žádosti za koncesi rozhodla, avšak udělení její pro nedostatek místní potřeby odepřela, nýbrž nutno otázku, vyžaduje-li místní potřeba toho, aby nové živnostenské oprávnění vzniklo, řešiti se zřetelem na dobu, kdy právě nové živn. oprávnění má vstoupiti v život, aby vyhovovalo místní potřebě. Nemá tedy námitka stížnosti, o níž je řeč, opory v zákoně a je bezdůvodná.

Stěžující si obec konečně namítá, že státní správa železniční zřídila autobusovou linku na trati Praha—Zbraslav *via facti*, aniž dbala »zákonných živnostensko-právních ustanovení o koncesování této linky, na niž nelze vztahovati ustanovení poštovního regálu«. Tím chce stížnost patrně říci, že podnik Čsl. státních drah provozoval v době vydání nař. rozhodnutí na trati P.—Z. neoprávněně periodickou dopravu osob a že žal. úřad při posuzování potřeby obyvatelstva neměl k tomuto neoprávněně provozovanému podniku pozírat. Konstatovati dlužno, že nař. rozhodnutí bylo vydáno dávno před vydáním a účinností zák. z 23. prosince 1932 č. 198 Sb. o dopravě motorovými vozidly, podle jehož § 2 odst. 1 bodu a) podniky Čsl. státní dráhy nepotřebují koncesí k dopravě osob nebo nákladů. V době vydání nař. rozhodnutí výhrada tohoto obsahu ve prospěch podniku Čsl. státní dráhy v platném právním řádě stanovena nebyla a potřeboval tedy i tento podnik k provozování periodické dopravy osob podle ustanovení §§ 3 a 15 bodu 3 živn. ř. koncesi a nesměl s provozem dopravy po rozumu § 22 započítí dříve než koncesi obdržel. Při posuzování potřeby obyvatelstva přicházejí v úvahu jen podniky po právu provozované. Kdyby bylo správné tvrzení stížnosti, že podnik Čsl. státní dráhy provozoval periodickou dopravu osob na trati P.—Z., pak arci neměl k němu žal. úřad při posuzování místní potřeby žádané koncese přihlížeti. Ze správních spisů není patrné, provozoval-li podnik Čsl. státních drah v době vydání nař. rozhodnutí periodickou dopravu osob na trati P.—Z. oprávněně, t. j. na základě koncese čili bez ní, jak tvrdí stížnost, tedy neoprávněně. Ježto žal. úřad odvodního spisu nepodal a o této pro posouzení otázky potřeby obyvatelstva rozhodné okolnosti se nevyjádřil, zůstalo toto tvrzení stížnosti nepopřeno a dlužno vycházeti z toho, že státní správa železniční provozovala periodickou dopravu osob na trati z P. do Z. neoprávněně.

Přihlížel-li žal. úřad při posuzování místní potřeby žádané živnosti k této neoprávněně provozované živnosti, způsobil vadu řízení.

#### Č. 11.701.

**Živnostenské právo: I. Předpisem § 2 zák. č. 114/1920 Sb. byla platnost min. nař. č. 194/1893 ř. z. o prohlášení hlav. města Prahy**